

като излѣзе навѣнѣ, ще бжде и съ очила, и съ бастунѣ, и сбущата му ще бждатъ едни такива лѣснати, лѣснати...

— Вижѣ, въ село е по-друго, — спомни си Босилко, забърза още повече и кривна изѣ друга улица. — Въ село нѣма толкова много хора. Всичкиѣ сж все еднакво облѣчени. Всичкиѣ познавамѣ. И дѣда попа, и Вранча поляка, и всички, всички... Тамѣ сега не можешѣ срещна жива душа денемѣ. Работятѣ въ полето, оратѣ, сѣятѣ... Тамѣ сега...

Босилко се спрѣ, дигна очи и загледа очудено около си. Улицата, изѣ която той вървѣше, бѣше тѣсничка, изржтена и тиха.

— Я! — сепна се и се върна назадѣ Босилко. — Сбъркахѣ пѣтя! Не бѣше тази улица!

Той стигна на първия завой, помисли, трѣгна изѣ друга улица, после въ друга, въ трета... И безѣ да разбере, излѣзе най-последѣ въ покрайнината на града. Малкиѣ, угледни кжщурки бѣха съ разтворени прозорци. И вратитѣ бѣха разтворени. Топлото пролѣтно слѣнце заливаше червенитѣ керемидени покриви съ свѣтлина и радост.

Босилко сложи подѣ мишница разсилната книга и загледа широкото, раззеленѣло поле. Въ дѣното на полето, хи-и, кой знае колко далечѣ, се издигаха високи, гористи върхове. А по върховетѣ, като платна, прострѣни да сѣхнатѣ, се бѣлѣеше неразтопенѣ снѣгѣ.

Тамѣ, подѣ върховетѣ, е неговото село.

Изведнажѣ, надѣ главата на Босилка изшумѣха леки крилца, и единѣ веселѣ, брѣзѣ чуруликѣ потѣна подѣ стрѣхата на крайната бѣла кжща, съ бѣли прозорци и врати.

Петѣ-шестѣ лястовички се виеха около стрѣхата, хвърчаха надѣ покрива и непрекжснато чуруликаха.

Босилко приближи кжщата. Той седна на